

mgP

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

MARIBOR2012

Evropska prestolnica kulture
partnersko mesto Ptuj

SKUP 7

7. Slovenski festival
komornega gledališča

Ptuj, 11. 4. - 22. 4. 2012

**7. Slovenski festival komornega gledališča
SKUP'2012**

SKUP 7

7. Slovenski festival
komornega gledališča

Ptuj, 11.4.-22.4.2012

Pridemo SKUP v letu kulture

Pa smo jo dočakali, Evropsko prestolnico kulture, in prav zato smo letošnji 7. Slovenski festival komornega gledališča SKUP'2012 predstavili iz konca preteklega leta v letošnji april in ga uspeli uvrstiti v program Evropske prestolnice kulture.

Bienalni festival komornih predstav prinaša tokrat resnično vrhunski izbor predstav, s katerimi se lahko ponášamo pred celotno Evropo.

Gledališka bera stvaritev je bila na tem področju resnično izjemna, med predstavami so mnoge ovenčane s prestižnimi priznanji, tako na domačih kot tudi tujih festivalih. V zadnjih letih je prav na komornih odrih nastala večina tistih predstav, ki jih lahko označimo kot presežke. Slovensko gledališče kaže v predstavah, kjer se intimno stikata svetova gledalcev in igralcev ter tako tvorita svoj najzlahtnejši obraz. Zato lahko veselo povabimo vse vas, naše bolj ali manj zveste obiskovalce, da se nam pridružite na popotovanju skozi svetove gledaliških stvaritev, ki se bodo med 11. in 22. aprilom potegovale za vašo naklonjenost in naklonjenost strokovne žirije na odru Mestnega gledališča Ptuj.

V teh ne najbolj svetlih časih, ko se obeta radikalno krčenje sredstev za kulturo, je festival SKUP svetel obet, ki jasno kaže, v čem je smisel in smoter našega ustvarjanja. In kot že nekaj let zapored smo kljub izjemni kvaliteti predstav zaman trkali na vrata ministrstva z željo, da bi pridobili sredstva, ki bi nam omogočila, da festival dvignemo na še višjo kvaliteto raven in mu damo pravo mednarodno veljavo. Na srečo je bila stroka, ki je izbirala program Evropske prestolnice kulture, bolj daljnovidna in je SKUP uvrstila v program Evropske prestolnice kulture ter mu dodelila tudi finančno podporo, ki sicer ni visoka, je pa vsekakor dobrodošla. S tem so se odprla vrata, da lahko z letošnjim SKUP-om naredimo pomemben korak naprej in slovenskemu gledališkemu prazniku damo tudi evropsko dimenzijo. Letos pridemo SKUP in slavimo slovensko ter evropsko gledališko umetnost.

Dobrodošli!

Direktor Mestnega gledališča Ptuj
Peter Sprčić

Otvoritev festivala SKUP'2012

Sreda
11.
april

Matjaž Zupančič **Razred**

Тобольский драматический театр имени П. П. Ершова
(Tobolsko dramsko gledališče P. P. Eršova), Tobolsk, Rusija
ob 19.30 za izven

Četrtek
12.
april

Karl Schönherr

Hudič babji - tekmovalna predstava

Produkcija Mestnega gledališča ljubljanskega
ob 19.30 za izven

Petek
13.
april

Ivica Buljan

MA and AL - tekmovalna predstava (v angleščini)

Produkcija Mini teatra Ljubljana in Kazališta Hotel Bulić Zagreb
ob 19.30 za izven

Sobota
14.
april

Gregor Strniša

Žabe - tekmovalna predstava

Produkcija Mestnega gledališča Ptuj
ob 19.30 za izven

Nedelja
15.
april

Maruša Geymayer - Oblak

Diva svetnica mati prasica - tekmovalna predstava

Produkcija Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana
ob 19.30 za izven

Ponedeljek
16.
april

Društvo prijateljev Ptuja Ljubljana in Knjižnica MGL

Predstavitev knjige

Zlatko Šugman: Zlatkarije - spremljevalni program

ob 19.30 za izven

Torek
17.
april

Anton Pavlovič Čehov

Jaz vas ljubim - tekmovalna predstava

Produkcija Slovenskega ljudskega gledališča Celje
ob 19.30 za izven

Sreda
18.
april

Nejc Valenti, Miha Nemec

Life@anti - tekmovalna predstava

Produkcija Gledališča Glej, SNG Nova Gorica, KD TNK in VŠU Nova Gorica
ob 19.30 za izven

Četrtek
19.
april

Milan Jesih

Grenki sadeži pravice - tekmovalna predstava
Produkcija Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica
ob 19.30 za izven

Petek
20.
april

Priredba po romanu Ivana Tavčarja, Marko Čeh

Cvetje v jeseni - tekmovalna predstava
Produkcija Zavoda Margareta Schwarzwald, koprodukcija Cankarjev dom in Društvo S.N.G
ob 19.30 za izven

Sobota
21.
april

Via Negativa, Via Nova 2011

MandićStroj - tekmovalna predstava, solo performans Marka Mandića
Produkcija Slovenskega narodnega gledališča Drama Ljubljana
ob 19.30 za izven

Nedelja
22.
april

**Zaključek 7. Slovenskega festivala komornega gledališča
SKUP'2012 s podelitvijo nagrad**

Alenka Hain **RAZstava**
Gostuje Slovenska prosvetna zveza Celovec, Avstrija
ob 18.00 za izven

Kritični samoobjektiv letošnjega izbora za 7. Slovenski festival komornega gledališča SKUP'2012

Morda resnično letošnja izbira ponuja največ samoironije, in zato sem se odločil, da naj bo to moto ter kompas, ki bo orientacija za izbor, saj bo treba znotraj tega iskati enake možnosti za nagrade. Zraven sem dodal še en atribut, in sicer samoironija s pozitivnim prizvokom in z nekolikanj črnim humorjem. O eni od predstav sem si zapisal: »Maska in zgodovinski cinizem sta na vrhuncu. Še danes lahko čutimo vse prvine gledališke razcepljenosti med publiko všečno dramatiko in umetniškim izražanjem.« Včasih sem okleval, kako naj se odločim, potem pa sem zapisal: »Kljub vsemu je skupni seštevek komičen in dovtipen. Ima več plasti, in dramatik je prikazan s humorjem, kot bi sam želel, pa nanj nismo tako gledali.«

Nad nekaterimi predstavami sem bil preprosto navdušen: »Ljubezen nam je vsem v pogubo, je moto predstave. Na tak ali drugačen način iščemo srečo, četudi smo jo izgubili, ali sina, ali moža, ali mladostno simpatijo, ali novonastalo zasnitev. Vse skupaj pa je narejeno v narativnem, logično-dramaturškem slogu.«

Potem sem se vprašal, če se v predstavah kdo ukvarja z našo polpreteklo zgodovino, in našel sem tale zapis: »Vsa pohvala ustvarjalcem, ki so s svojo mladostjo podkrepili kapitalističen nesmisel v borbi proti komunizmu. Prav v istem 'sосу' smo, kot smo bili. Še zmeraj se učimo iste pesmice, še zmeraj varamo, še zmeraj imamo omejeno svobodo govora.«

Kot sem omenil, sem iskal kriterije, ki sem jih zapisal v uvodu, ter sem po ogledu ene od predstav zapisal: »Komedijsko ni pretirano klišejsko, pravzaprav je v tem umetniškem konceptu kar nekaj kriterijev, ki bi ustrezali uvrstitvi na festival. Sploh pa potrebujemo tudi nekaj črnega humorja in sproščenosti na festivalu, ne zgolj mukotržno slovensko samomorilnost ...«

Iskal sem med drugim enakovredno umetniško stvaritev igralskih likov in našel: »Doslej pa je res, da ženske vloge ni še nobena odigrala tako izrazito prepričljivo kot v drami, ki sem jo pravkar gledal. Tudi soigralca sledita liniji, za kar gre bržčas zasluga režiserki.«

Upoštevatil sem skušal tudi ritem in dramaturški lok predstave: »Umetniško dovršena predstava s primerno minutažo in napetostjo do samega konca. Ali morda ne šteje napetost in neprekinjena prisotnost sledenju mimiki in artikulaciji igralcev? Mar ni to teater v žlahtnem pomenu besede?«

Kdo so igralci in igralki, ki nam govorijo zgodbe? Nek večer sem si zapisal: »Igralka je nesrečna, pa vendar večna. Igralec si želi umreti, pa vendar lahko udejanji svoje slo le eden, ki je izjemen starec z nesrečno preteklostjo.«

Nato se je v meni porodilo vprašanje, če lahko izbrane predstave uvrstim v katero od novodobnih gledaliških smeri: »Kaj se dogaja s človeško krutostjo. Vse skupaj me spominja na 'teater u fris'. Grob, brutalen pristop, poln energije, menjavanja ritma. Energija igralcev je resnično mogočna, menjavanje ritmov daje predstavi poseben energetski naboj. Groza nad svetom, v katerem živimo, nas stiska v kot. Nočemo zreti v obraz, pa vendar moramo. Nasilna polastitev telesa, ekstaza v objemanju in poljubljanju. Slutim vojno, žalostno izgubo otroka, zgodbo o bedaku, ki zapusti družino, gre za podajanje nasilja nad človekom, zato govorim o 'teatru u fris' ...«

Vendar je bila to le ena od zgodb, ki pa nosi v sebi željo po boju, in zato konec nikakor ni pesimističen, temveč režiser smelo zre v prihodnost. »Igralka pelje v svoj svet vizije, pri čemer je le-ta izreden kreator karakterne igre, čustveno-shizofreničen in mojstrsko-fanatičen. Vse skupaj je na meji dobrega okusa za povprečnega gledalca.« Nato je nastopil atribut umetniškega vtisa. Vse predstave sem namreč ocenjeval v treh kriterijih: igra, režija in umetniški vtis. Zato sem zapisal: »Vendar, če iščemo nekaj več, umetniški izraz in tisto, kar ne zadovoljuje le cenenih potrošnikov, potem je to vsekakor izdelek, ki daje globljo skrivnost in zadovoljuje šele ob krepkem razmisleku in ponožanosti krutosti ter komorne zavzetosti za razkol med dobrim in zlim, kjer večkrat zmaga zlo, a poroka na koncu daje upanje, da vse ni zaman, da trpljenje ni zaman in da vsi moramo nositi svoj križ ..., se ta bridkost sploh kje konča?«

In kako ločiti razliko med kvaziumetniškimi in žlahtnimi umetniškimi vtisom. Eden od izbranih igralcev sam pravi: »Razlika je v tem, če imam kaj povedati, in med tem, če sem le ekstremist, ki se strgam z verige ...« Ta igralec, ki je povedal slednje besede v svoji predstavi »ruši vse pred sabo. Njegovo telo je izklesano, njegova dikcija je izrazita in točna. Prehaja iz ene govorne ravnine v drugo, kot iz ene vloge v drugo. Nič ga ne zmede, ko onanira, ko gol skače po odru, je ekstremist ali tudi umetnik, se sprašujem«. Pri tej dilemi sem spregledal in začutil, da je umetnik.

To ugotovitev sem argumentiral z naslednjo mislijo: »Kaj mi je storiti, kakšno pot ubrati, če uvrstiti umetnost zaradi umetnosti, ki seveda ni dolgočasna, ali zgolj povedati zgodbo. Igralec pove svojo zgodbo o življenju v gledališču, njegovo osamljenost med vlogami in sanjami pred svojo smrtjo, o spokojnosti, ki jo je pred kratkim začutil, ko so ga vsi nehali ljubiti, ker je pač tak, kot je. Tako nam je povedal zgodbo na zanimiv in umetniški način. Nikakor se nisem dolgočasil, pa tudi nisem imel občutka, da bi mi prodajal meglo, temveč nekaj, kar resnično občuti kot pomanjkljivost v slovenskem prostoru.« In to je bilo zame odločilno. Na Slovenskem nam manjka iskrenosti. Iskrenost ni vrednota, temveč slabost, zaradi česar izgubiš posel pri lobiranju ...

Iskal sem smisel igralcev, ki poskušajo nekaj povedati, biti iskreni in nevsiljivi, ter našel: »Igralčeva pot, ki jo prehodi s potujitvenim učinkom, je vse prej kot lahka, njegova pot je trpka. Kljub vsem ekstremističnim naporom je le Sizif, ki vedno znova vleče svoj stroj, ki ga mora drugim prepustiti v presojo.« Prepuščen je takšnim kritikom, ki izbirajo in podeljujejo nagrade ter vrednotijo njihovo umetniško ustvarjanje. Je to nekaj, kar nas le gane ali tudi premakne. Želel sem si, da bi nas tudi nekaj v življenju premaknilo. Temu sem sledil pri izboru ter nisem želel biti le eden od kritizerjev.

Potem sem sedel na kavi in razmišljal: »Pa se nam ob pijači le prikrade igralčev obup, njegov poskus upora, želje o tem, da je vendarle nekaj več od banalnega ekstremista. Je tisti, ki želi pristopiti in reči: 'Dajmo nekaj nardit, dajmo končno enkrat – jeb* vsem golega k**ca ...'« (Oprostite mi vulgarnost, toda včasih ne gre drugače!)

Pa vendar sem si želel, da bi gledalci lahko ob predstavah tudi uživali, ne samo trpeli ob igralčevih monologih: »Nekaj je na predstavi, kar me privlači, morda pogled na lepi dekleti, morda želja po ljubezni, črn humor nad grotesknostjo slovenskega naroda.« Želim si smeha in veliko ga je najti, ko pogledaš na to našo polpreteklo zgodovino. Veliko je še tega, kar živi celo v novi, mladi generaciji režiserjev. Le-ti čutijo, da njihovi predhodniki niso bili povsem iskreni, pa tudi njihove zdajšnje predstave zgledajo večinoma kot sprava s heretiki. Morda pa le nismo tako pobožni, kot se zdi. V eni od predstav se pojavi ikona slovenskega igralstva, in s tem bi zaključil svoj samopogled na izbor: »Na koncu se pojavi naša legenda, ki le še enkrat samoironično zavzdihne. Glavni protagonist jo popelje na piedestal, in to je konec predstave.«

In to je konec izbora. Upam, da boste na piedestal popeljali tiste, ki si to resnično zaslužijo, ne pa tiste, ki so tam pristali zaradi trenutne politične situacije. Hvala vsem gledališčem, ki so mi s svojimi predstavami priredila globoke večere in trpke misli. Upal sem, da bi jih lahko izbral še več, vendar je v življenju zmeraj neka selekcija. Zato moraš med dobrimi izbirati najboljše. To sem moral storiti tudi tokrat.

Vabim gledalce, da pridejo in si ogledajo, o čem razmišljajo naši gledališki kulturniki, ki jim grozi vse večje pomanjkanje, ne samo v finančnem smislu, temveč tudi v duhovni praznini.

Selektor festivala
Simon Šerbinek

Anica Kumer

Anica Kumer je v svoji bogati karieri blestela v vseh dramskih zvrsteh, ustvarila je 120 vlog, od tragičnih do komičnih vlog, od psihološkega realizma do groteske, od muzikala do predstav za otroke. Njene prve pomembne vloge segajo v obdobje konca šestdesetih let – vloga Anke v Cankarjevih Hlapcih v režiji Mileta Koruna, kasneje vloga Pavle v Cankarjevih Romantičnih dušah v režiji Dušana Mlakarja in nato še njena najbolj znamenita vloga Jacinte v Pohujšanju v dolini šentflorjanski, za katero je leta 1967 prejela diplomu Borštnikovega srečanja in nagrado Sklada Staneta Severja. Omeniti moramo še vlogo Lepe Vide v Lepi Vidi. Obe slednji vlogi je Anica Kumer kreirala v režiji Mileta Koruna. Prejela je nagrado Prešernovega sklada – nagrajena je bila tako za vlogo Jacinte kot tudi vlogo Tosce v Zuppetovi Tosci v režiji Ljubiše Ristića. Za Lepo Vido je prejela Sterijino nagrado leta 1980. Leta 1982 je bila ponovno nagrajena za vlogo Isabelle v igri Sestri Wendy Kesselman v režiji Zvoneta Šedlbauerja. Prejela je tudi nagrado zlati smeh za vlogo žene v Queneaujevih Vajah v slogu v režiji Jurija Součka na Dnevih komedije v Zagrebu. Dvakrat je bila žlahtna komedijantka na Dnevih komedije v Celju, in sicer za vlogo Mici v Hočevnarjevi Smejči v režiji Francija Križaja in za vlogo Ane Andrejevne v Gogoljevem Revizorju v režiji Matije Logarja. Strokovna žirija je ob podelitvi Borštnikovega prstana leta 2003 v svoji obrazložitvi zapisala: »Uveljavila se je kot igriva interpretinja duhovito niansiranih komičnih vlog in kot igralka, ki zna dramski lik razpreti, zna iskati in s sredstvi svoje specifične, krhke, subtilne, sugestivne igre izpovedati živo človeško jedro nepomirljivega, dramsko vselej intenzivnega boja z drugim, s svetom in s samim seboj. Igra Anice Kumer ne mara klišejskih likov, vselej govori o mnogoplastni človekovi naravi in usodi.«

Iz arhiva SLG Celje, Tina Kosi

Tone Partljič

Ko človek, ki je živel za gledališče, doseže sedemdeset let in več, je svoje res opravil in mlajši, zagnani, z upravičenim prepričanjem, da vse vejo, trkajo na okno Taliji ... Takrat je čas, da se umakne, piše spomine ali sodeluje v kakšni žiriji ... Naj bi bil že zrel, razsoden in pravičen ... In tako se včasih znajdem v kaki žiriji. Najlepše, če na Ptuj. Saj o meni ljudje vedo že »vse«; presenečen sem, da največkrat vedo več o meni, ko jaz sam o sebi. Torej, rojen v Mariboru,

mama pa je bila doma iz Muretincev, ata iz Hoč. Našla sta se v bistvu kot dekla in hlapec (kasneje železničar) in sta sanjarila, da bi njunim otrokom šlo boljše, da bi študirali in bi jim ne »bilo treba delat«. Dva sva postala učitelja, kar je bilo zanj »največ«. In sem res bil učitelj, do tridesetega leta. Takrat sem prebral že vsaj sto gledaliških knjig in še več dram, videl 100 predstav, režiral kot amater in obiskal še 15 predstav v Londonu in Stratfordu, imel za seboj že uprizorjeno dramo Ribe na plitvini (MGL) in komedijo Tolmun in kamen (PGK), dve knjigi proze in kakih trideset kritik gledaliških predstav. Vedel sem že skoraj »vse« in sem potrkal na vrata SNG Maribor, postal dramaturg, se vpisal na AGRFT, a je kot izredni študent nisem niti mogel končati, se učil od Gombača in Štiha in od režiserjev (Babiča, Koruna, Radojeviča, Pretnarja, Križaja ...). To so bili časi igralcev kova Tovornik, Jankova, Brunčko, Peer ... in norosti, ki se ji je reklo samoupravljanje v gledališču. Ko je prišel v Maribor mladi rod z Vilijem Ravnjakom na čelu, so me povabili v MGL za umetniškega vodjo in potem še v »veliko« Dramo v Ljubljani. V tem času sem napisal nekaj komedij, ki jih je publika vzljubila, kritika pa tolerirala, kot Ščuke pa ni, Moj ata, socialistični kulak, Čaj za dve, Štajerc v Ljubljani ... Od 1990 sem bil v Državnem zboru poslanec, najprej dve leti ob službi v Drami, potem pa kot poklicni poslanec ... Takrat sem zgubil veliko svoje sicer »znane« priljubljenosti. A ljudje v Državnem zboru niso nič slabši od onih v zbornicah ali gledališčih, to lahko zatrdim, saj smo vsi predvsem Slovenci. Od 2005 sem upokojenec. Kakih pet let sem vodil še Borštnikovo srečanje. Zdaj živim za knjige, družino, malo še za gledališče in prijatelje in ribolov ... In sprehode s psičkom. Vsak dan berem knjige in se učim ... Gledališče je najlepša stvar za to, ker je zmerom malo »pregreto« in napeto in novo in nikoli ga dovolj ne obvladaš ... To občutim celo kot član žirije.

Michael G. Alujević

Je magistriral na Akademiji dramske umetnosti v Zagrebu. Režira gledališke in operne predstave gledališč v Sloveniji in na Hrvaškem. Za režije predstav in za svoja dramska besedila je prejel številne domače in tuje nagrade: *rektorjevo nagrado Univerze v Zagrebu, zlato paličico, bronasti grb Mestne občine Celje, nagrado Savinova plaketa ...*

Na natečaju *Mlada dramatika Mestnega gledališča Ptuj* mu je strokovna žirija podelila prvo nagrado za besedilo *Črna kraljica* (Barbara Celjska).

Režije zadnjih nekaj let:

Radovan Gobec: *Planinska roža* - opereta – Gledališče Toneta Čufarja Jesenice

Roald Dahl: *Čarovnice* - SLG Celje

Benjamin Ipavec: *Teharski plemiči* - opera

William Shakespeare: *Sen kresne noči* - KUD Zarja Trnovlje

Philip Ridley: *Pravljичno srce* - Mestno gledališče Ptuj

Alan Ayckbourn: *Kako pa to delajo sosedje* - KUD Zarja Trnovlje

Mateja Ajdnik Korošec: *Nevrotika* - kabaret

J. Hatcher: *Picasso* - Mestno gledališče Ptuj

Miha Alujević: *Knezi Celja - Skrivnost gradu Ojstrica* - KUD Zarja Trnovlje

Barbara Vidovič: *Oh, teater* - zavod Talija

M. G. Alujević: *Moje življenje z Almo Karlin* (Thea Schreiber Gammelin)

Slavnostna otvoritev festivala

Matjaž Zupančič

КЛАСС (Razred)

Premiera 13. novembra 2011

Prevajalec **Maxim Reyno**

Režiserka **Dejana Nikolovska**

Kostumograf in scenograf **Alexey Panenkov**

Hišni režiser **Valery Medvedjev**

Igrajo **Sergei Griaznov, Liana Tokareva, Jurii Mazur, Vasilii Mikulskii, Natalija Ponomareva, Marat Kamaliev, Anvar Gumirov, Nikolai Makarenko**

Vesela igra o žalostnih stvareh: kako preoblikovati človeka v korporativno zver. Tobolsko dramsko gledališče velja za najstarejše gledališče v Sibiriji. Začetki gledališke dejavnosti v Tobolsku segajo v leto 1705, samo gledališče pa je bilo odprto leta 1899. Po svojem pomenu in repertoarju velja za nacionalno gledališče. Uprizarjajo pa tako klasiko kot moderno dramatiko. Posebno pozornost posvečajo sodobni dramatiki. Tako je uprizoritvi Zupančičeve drame botrovala predstavitev Grumovih nagrajencev, ki jo je na Festivalu sodobne dramatike v Tobolsku organiziralo Prešernovo gledališče in Teden slovenske drame. V Razredu je človek vržen v kolesje mašinerije videzov, ki jo proizvajajo tržniki, stilisti, piarovci sodobnega korporativnega sveta. V Zupančičevi drami se kaže novi položaj delavskega razreda. Razredni boj se je spremenil v multidisciplinarno terapijo, v kateri ob množici samooklicanih strokovnjakov človek subjekt ostaja bolj sam kakor kdajkoli prej. Razred Matjaža Zupančiča je bil leta 2006 nagraden z Grumovo nagrado.

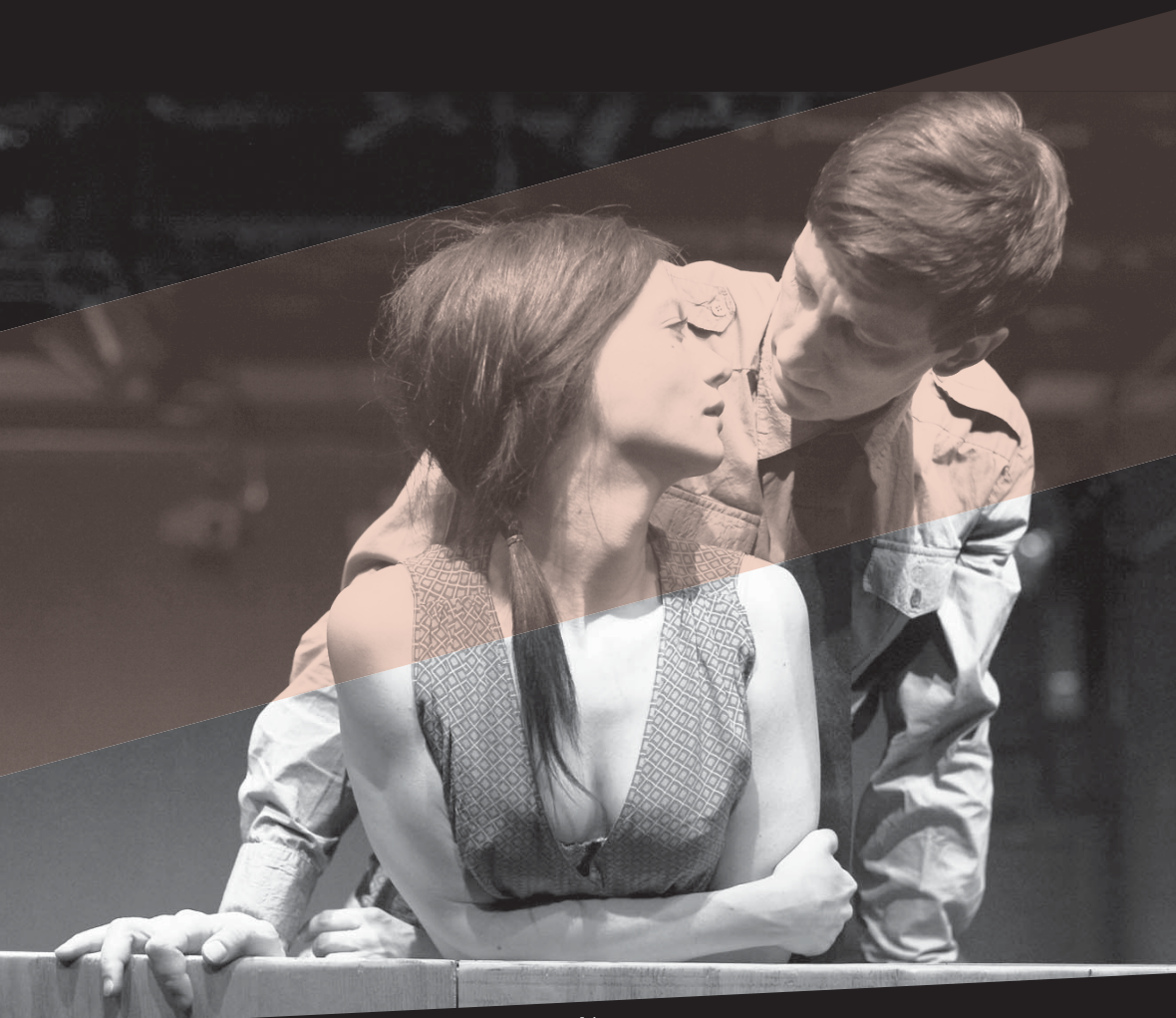
Igrajo

**Sergei Griaznov
Liana Tokareva
Jurii Mazur
Vasilii Mikulskii
Natalija Ponomareva
Marat Kamaliev
Anvar Gumirov
Nikolai Makarenko**

Sreda, 11. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Gregor Čušin
Viktorija Bencik, k. g.
Jurij Drevenšek

Karl Schönherr

Hudič babji – tekmovalni program

Der Weibsteufel

Premiera 10. februarja 2011

Prevajalka **Mojca Kranjc**

Režiserka **Mateja Koležnik**

Dramaturginja **Alenka Klabus Vesel**

Scenograf **Henrik Ahr**

Kostumografka **Ana Savić Gecan**

Korepetitorica **Andreja Šolar**

Lektorica **Maja Cerar**

Oblikovalec svetlobe **Martin Vrtačnik**

Samotno bivališče nekje v gozdu blizu meje. V njem živita mlada ženska (Viktorija Bencik) in njen skrivnostno bolehní mož (Gregor Čušin). Na prvi pogled sta revna in skromna, v resnici pa kar precej premožna in zvita. Nekje v hiši je skrit zaklad, pridobljen s tihotapljenjem. Misel na bogastvo in skorajšnje selitev v mesto spravlja mlado ženo v dobro voljo in ji izpolnjuje sicer prazne, enolične in samotne dni. Nenadoma se pojavi nov komandant carinskega prehoda in z njim nov načrt: k zakoncema bo poslal čednega graničarja (Jurij Drevenšek), ki naj zapelje žensko in ji izmami podatke o skrivnem premoženju. Mož pa svojo družico prav presenetljivo nagovarja k nasprotnemu: ona naj svojo privlačnostjo ulovi in ukroti graničarja.

Nevarno poigravanje z ljubeznijo in erotiko se tako začne. Zgodba seveda prestopi načrtovane okvire ter z nepričakovano silovitostjo spremeni usodo vseh treh vpletenih, jih dobesedno vsrka in popolnoma spremeni.

Gre za napeto ljubezensko zgodbo s pridihom kriminalke, napisano v psihološko rafiniranem poetičnem slogu.

Četrtek, 12. aprila 2012, ob 19.30

Mini teater Ljubljana in
Kazalište Hotel Bulić Zagreb

Igrata

Senka Bulić
Marko Mandić

Ivica Buljan

»MA and AI« – tekmovalni program

Premiera 13. januarja 2010

Predstava je v angleščini.

Režiser **Ivica Buljan**

Glasba **Mitja Vrhovnik Smrekar**

Kostumografka **Ana Savić - Gecan**

Glasbenik **Andraž Mazi**

Predstava Ma and AI je nastala po navdihu in s kolažiranjem besedil J. D. Salingerja in B.-M. Koltèsa.

Trije monologi performansa simbolično predstavljajo nov fiktivni svet, ki se izdvaja in se predstavlja kot realen ter kot nadaljevanje gledališkega in književnega prostora. Teme, ki jih odpira predstava, so raznovrstne in vsakodnevne: smrt otroka, razpad družine, ameriška demokracija, vojna v Vietnamu, odnos med klasičnim in sodobnim gledališčem, umetnost vojskovanja, nezmožnost komunikacije med otroki in starši, moč in osamitev; vse skupaj istočasno organizirajo logiko scenske montaže.

Petek, 13. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Igor Samobor
Radko Polič
Pia Zemljič

Gregor Strniša

Žabe – tekmovalni program

Premiera 21. marca 2010

Režiser **Jernej Lorenci**

Dramaturg **Krištof Dovjak**

Kostumografka **Belinda Radulović**

Scenograf **Branko Hojnik**

Skladatelj **Branko Rožman**

Lektor **Simon Šerbinek**

Asistentka režije **Yulia Roschina**

Oblikovalec luči **Simon Puhar**

Kultni tekst, odličen režiser in vrhunska zasedba so najboljše zagotovilo za gledališko specialiteto, namenjeno tako gledališkim sladokuscem kot ostalim ljubiteljem gledališča. Gostilna, ženska, človek in hudič, želje in sanje in na koncu nič, ali pač ...

Zgodba se dogaja v gostišču, ko pride reven poštar Lazar (Radko Polič) na prvi spomladanski dan v krčmo na robu Barja, kjer ga z rumom in žabjimi kraki pogosti prijazen, a skrivnosten Točaj (Igor Samobor), ki praznuje ta dan svoj rojstni dan. Med pogovorom mu Lazar prizna, da zadnje noči sanja, da je bogat. Točaj mu zaupa, da je Hudič, ki mu lahko izpolni sanje in ga spremeni v bogataša.

Pove mu, da so žabe, ki jih lovi na Barju, izgubljene človeške dušice ... V zameno želi poštarjevo dušo oziroma njegov spomin. Lazar sprva ne verjame v neobičajno ponudbo, ko pa se v krčmi namesto brezzobe starke pojavi prelepa mlada Evica (Pia Zemljič), pred mamljivo skušnjavo klone in pristane na hudičevo ponudbo. Toda ko se prelevi v bogataša Lazarusa, postane življenje zanj še bolj zapleteno in neznosno kot takrat, ko je bil še revež Lazar ...

Sobota, 14. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Maruša Geymayer - Oblak
Mario Sambolec
Slavica Janošević

Glasovi

R1 - ***

R2 – Mišo Mičić

R3 – Matija Vastl

R4 – Lotos Vincenc Šparovec

Avtorski projekt
Maruše Geymayer - Oblak

Diva svetnica mati prasica

– tekmovalni program

Premiera 8. marca 2011

Besedilo, režija, scenografija
in kostumografija **Maruša Geymayer - Oblak**
Dramaturg **Tomaž Toporišič**
Glasba **Silence** (Boris Benko, Primož Hladnik)
Video in montaža **Dafne Jemeršič**
Fotografije **Primož Lukežič**
Besedila songov **Maruša Geymayer - Oblak**
Pomočnica za scenografijo in kostumografijo **Slavica Janošević**
Lektorica **Mateja Dermelj**
Asistentka režije (študijsko) **Yulia Roschina**
Asistentka dramaturgije (študijsko) **Petra Žumer**
Vsestranska pomoč avtorici **Mišo Mičić**
Oblikovanje luči **Janko Oven**
Oblikovanje zvoka **Marijan Sajovic**
Oblikovanje maske **Barbara Pavlin**
Video vodstvo **Dušan Ojdanič**

Maruša Geymayer - Oblak v svojem projektu obravnava temo, ki ji je zelo blizu, hkrati pa večini gledalcev, ki so priča le dodelanim rezultatom večmesečnih iskanj, ostaja neznanka: igralka in njenega ustvarjalnega procesa. Loteva se je hudomušno, pa tudi domišljeno in s pravšnjo dozo samoironije, da je gledalec deležen necenzuriranega vpogleda v ustvarjalno intimnost tistega umetniškega poklica, ki je najbolj vezan na kolektiv in na »kupce«.

Gledalci torej lahko pokukajo v zaodrje, pred njimi se razkrije proces vaj in odnosi v gledališču, duhovite dialoge pa dopolnjujejo odlični pevski vložki (glasba Silence) in video Dafne Jemeršič, ene naših najbolj priznanih avtoric videospotov in reklam.

Nedelja, 15. aprila 2012, ob 19.30

Društvo prijateljev Ptuja Ljubljana
in Knjižnica MGL

Predstavitve knjige
Zlatko Šugman

Zlatkarije

Odlomke iz knjige **Zlatkarije** bodo interpretativno brali člani igralskega ansambla Mestnega gledališča ljubljanskega.

Zlatkarije vsebujejo izbor raznovrstnih besedil igralca Zlatka Šugmana: ljubeznivih voščil, s katerimi je kolegom in prijateljem čestital ob njihovih poklicnih in življenjskih jubilejih, šaljivih pozdravov, ki jim jih je pošiljal s potovanj po svetu, zabavnih skečev, s katerimi je z odra razveseljeval svoje zvesto občinstvo, in tehtnih govorov, v katerih je ob slovesnih priložnostih razmišljal o igralskem poklicu.

V Mestnem gledališču ljubljanskem, ki letos praznuje šestdeseto obletnico delovanja, smo se ob tem visokem in častitljivem jubileju odločili odstreti vpogled v naše zaodrje s knjigo enega naših najodličnejših igralcev, ki z nami in ob nas ostaja še dolgo po tistem, ko je zapustil odrske deske.

Simpatična in nevsakdanja knjiga, ki so jo uredili Maja Šugman, Rajko Šugman in Petra Pogorevc, je nastajala v tesnem sodelovanju z Zlatkovimi kolegi in prijatelji. Objavljena besedila so opremljena z opombami in nizom črno-belih fotografij. Spremno besedilo h knjigi je prispeval Rajko Šugman, ki je ob Zlatkovi sedemdesetletnici leta 2002 izdal večkrat natisnjeno in razprodano uspešnico *Moj brat*.

Ponedeljek, 16. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Miro Podjed

Jagoda

Vojko Belšak

Igor Sancin

Andrej Murenc

Ana Ruđer

Igor Žužek

Barbara Medvešček

Tarek Rashid

Mario Šelih

Anton Pavlovič Čehov

Jaz vas ljubim – tekmovalni program

Premiera 28. januarja 2011

Prevajalec enodejank **Mile Klopčič**

Prevajalka kratkih zgodb **Tina Kosi**

Avtor priredbe besedila in režiser **Nikola Zavišič**

Dramaturginja **Urška Brodar**

Avtor koncepta prostora **Nikola Zavišič**

Kostumografka **Mateja Benedetti**

Skladateljica **Sonja Lončar**

Lektor **Jože Volk**

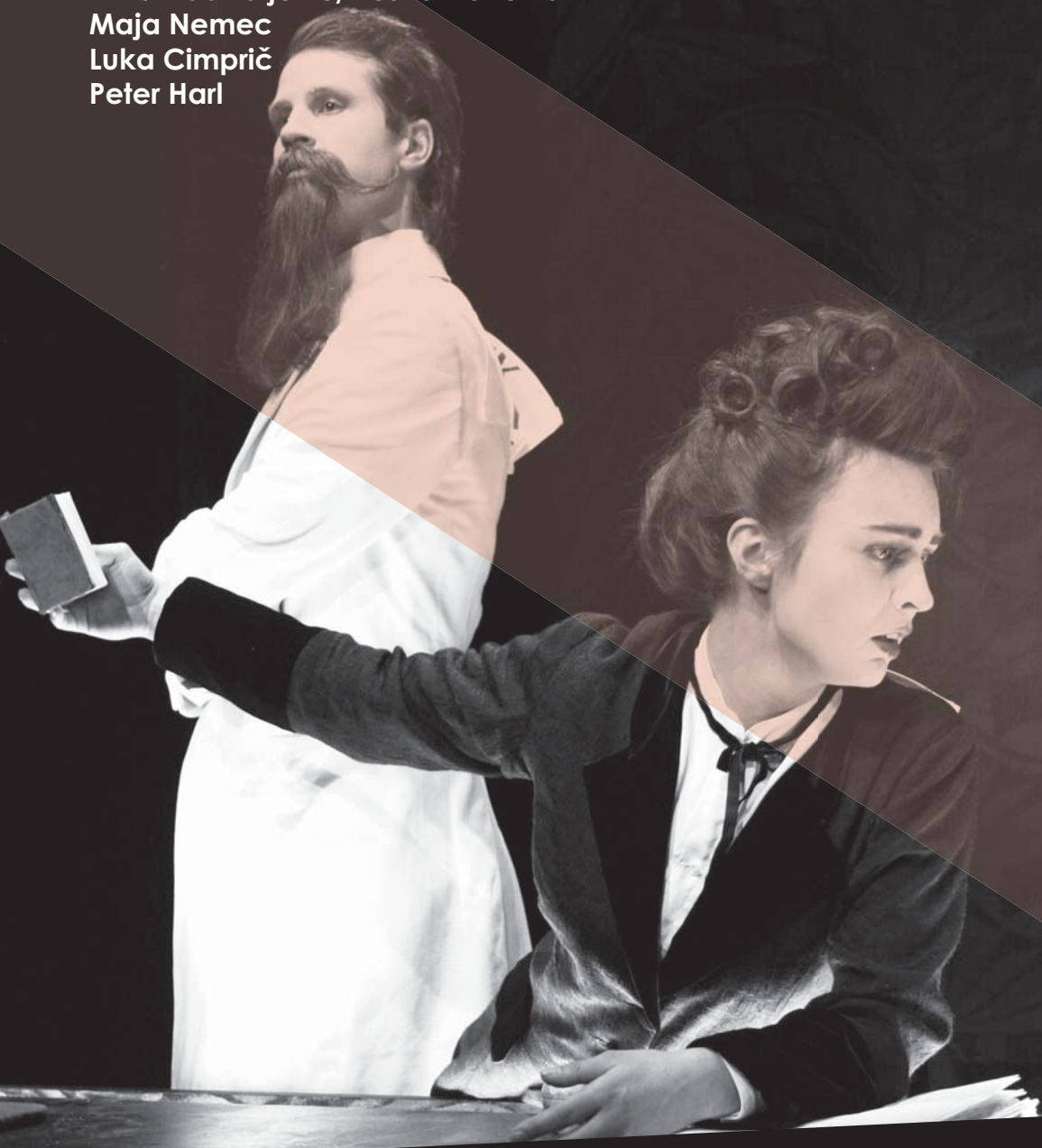
Oblikovalec luči **Nikola Zavišič**

Delovni naslov *Jaz vas ljubim* združuje Čehovove enodejanke in dramatizirane kratke zgodbe: enodejanki *Medved* in *Snubač* ter odrsko adaptacijo dveh kratkih zgodb *Šale* in *Žalosti*. Osnovna ideja združitve Čehovove dramatike in kratke proze je, da bi ustvarili intimno tragikomično igro, ki bi prikazala odlike Čehova kot proznega in dramskega pisca: globoko emotivnost, občutek za človeško trpljenje in prefinjen občutek za komičnost značajev ter situacij iz vsakdanjega življenja. Za mešanje kratke proze in dramatike se je režiser Nikola Zavišič odločil, ker ima Čehovova kratka proza enako emotivno in tematsko globino kot njegova dramatika. Njegove kratke zgodbe do zdaj še niso bile uprizorjene skupaj z enodejankami, vendar med njimi obstaja zelo logična povezava tako v emocijah kot v komiki. Dramaturška struktura se naslanja na zgodbo *Žalost*. V njej kočijaž Jon Potapov vozi svojo kočijo po zasneženem Petrogradu in poskuša z različnimi strankami navezati pogovor, da bi jim razkril bolečino ob izgubi svojega sina, ki mu je pred kratkim umrl. Stranke, ki jih kočijaž prevaža, "odhajajo" v svoje zgodbe in nove dramske situacije. S takšno povezovalno dramaturgijo se Čehovova dramska in prozna dela povežejo v čvrsto narativno strukturo, iz katere se lahko naredi globoko emotivna in komična uprizoritev, ki temelji na medsebojnih odnosih.

Torek, 17. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Arna Hadžialjević/Vesna Vončina
Maja Nemec
Luka Cimprič
Peter Harl

Miha Nemec, Nejc Valenti

Life®anti – tekmovalni program

Premiera 5. marca 2011

Režiser **Miha Nemec**

Dramaturg **Nejc Valenti**

Izbor kostumov **Anamarija Cej, Miha Nemec**

Scenografka **Anamarija Cej, Niki Bonetti**

Oblikovanje maske in frizure **Tina Prpar, Anka Strosar, Maja Špacapan**

Glasba **Miha Nemec, Branko Rožman**

Lektor **Srečko Fišer**

Oblikovalec luči **Samo Oblokar**

Life®anti so gledališki projekt. Serija gledaliških dogodkov. Life®anti so besedilo, ki je nastalo na podlagi polemičnih časopisnih člankov, objavljenih v časniku Slovenski narod davnega leta 1900. Life®anti so besedilo na podlagi stališč realnih oseb, Literata (Etbina Kristana) in Intendanta (Frana Milčinskega). Life®anti so borba, spopad Titanov, fosil slovenske kulturne zgodovine, odkrit, da bi osvetlil današnji čas. Relikt. Life®anti so secesija, blatenje, novice. Life®anti so oglaševanje. Life®anti so divji zahod naše kulturne zgodovine in sedanjosti. Dogajajo se v obdobju »ločitve duhov«, ostrih strankarskih ideoloških nasprotij, ki so ponujala in ponujajo jasnejše pa tudi mračnejše poglede v kulturno in občo prihodnost. Life®anti so OFF-projekt. Life®anti so Veliki poč iz Gospa iz Astrahana. Life®anti so igra s petjem. Life®anti so avtorski in režijski prvenec, so avantgarda, so tradicija. Life®anti pomenijo biti viden, biti slišan. Life®anti so zgodovina, ki noče biti pozabljena.

Sreda, 18. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Ana Facchini
Arna Hadžialjević
Peter Harl
Kristijan Guček

Milan Jesih

Grenki sadeži pravice

– tekmovalni program

Premiera 18. marca 2011

Režiser **Andrej Jus**

Dramaturg **Andrej Zupanec**

Svetovalka za jezik **Alida Bevk**

Kostumografka **Jasna Vastl**

Avtor glasbe **Branko Rožman**

Oblikovalec luči **Samo Oblokar**

»Od vsega vrednega mi je ostalo le to, da sem Slovenec. In jaz sem Slovenec!«

Majčkeni prizori za mali oder. Majčkene situacije iz majčkenih življenj. Malo od tu, malo od tam, a v enem nonšalantnem zamahu: kako švercamo, kako trkamo na vrata, kako se gremo revolucijo, kako je težko dobiti ženo, kakšna nora naključja se dogajajo, kako valovi butajo ob pomol, kako zanosimo, kako ne bomo presegli plana, kako radi poslušamo Rahmaninova, kako smo minljivi, kako nam nič ne manjka, kako smo že po spomladanski modi, kako si očitamo, kako OZN predsedujejo ženske, kako bogat narod smo, kako je v hiši spet toplo, kako daleč sega latinica, kako nas žaklji ne morejo pregovoriti, kako neutrudno veslamo, kako nam nočejo izstaviti soglasja, kako rigamo, kako radi pojemo, kako smo bolj amaterji ... in še in še takih igriv, ludizmov, ki se lahko iztečejo tudi v smrt, brez pravice. Prepustimo se torej igrivi dramski poeziji, ki se pne od realističnih do fantastičnih prizorov, ki je v svojem temelju še vedno slovenska in se hkrati ozira drugam, v vse smeri, v metafiziko in njeno parodijo hkrati, ki zna biti navihano kritična in humorna.

Četrtek, 19. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Aljoša Ternovšek
Tina Vrbnjak
Maruša Kink
Jernej Gašperin
Tomislav Tomšič

Priredba po romanu Ivana Tavčarja, Marko Čeh

Cvetje v jeseni – tekmovalni program

Premiera 23. februarja 2011

Režiser **Marko Čeh**

Scenograf **Marko Turkuš**

Kostumografka **Branka Pavlič**

Glasba **Laren Polič Zdravič, Urška Indjić**

Lektorica **Tea Konte**

Naše Cvetje v jeseni je zgodba o ljubezni, hrepenenju in gledališču. S pomočjo montaže nekaterih večnih zgodb slovenskega kulturnega prostora in likov, s katerimi so se in se še identificirajo generacije Slovencev, gradimo most med preteklostjo in sedanostjo, si pojasnjujemo, kje smo bili, in se sprašujemo, kje smo.

Zgodbo glavnih junakov kažemo skozi prizore in stavke slovenske literature, od Voranca preko Cankarja do Tavčarja, ki so nam vsem že vpisani v podzavest. Liki iz slovenske književnosti so sumljivo podobni likom, ki jih tudi danes srečujemo na ulicah. Potem pa pride še Medved. Vedno pride še en Medved. Se je v vsem tem času kaj spremenilo? Niso Tavčarjeve besede nenavadno aktualne? In ali se ne spomnimo te zgodbe malo drugače? Je Meta res to rekla?

Petek, 20. aprila 2012, ob 19.30

Solo performans
Marka Mandiča

Via Negativa, Via Nova 2011

MandićStroj – tekmovalni program

Premiera 1. decembra 2011

Zamisel in izbor odlomkov **Marko Mandić** in **Bojan Jablanovec**

Režiser in scenograf **Bojan Jablanovec**

Oblikovalec luči **Igor Remeta**

Kostumi, rekviziti in glasba so, kjer je bilo to mogoče, originalna oprema predstav, v katerih je Marko Mandić ustvaril svoje vloge.

Performans gledališkega ekstremista Marka Mandića in Vie Negative dokazuje, da Mandićevo telo ni zgolj medij za druge vloge. Marko Mandić je eden najprepoznavnejših obrazov ljubljanske Drame, brez katerega si zadnja leta težko predstavljamo največje predstave tega gledališča. Nase je sprva opozoril predvsem z vlogami v Mali drami, a njegova eksplozivnost ni bila nič manj opazna na velikem odru. Da je Mandić igralski stroj v najbolj pozitivnem pomenu besede, dokazuje tudi s svojim delovanjem zunaj institucije, med drugim tudi v sodelovanju z Vio Negativo. (...)

Zadnji v sklopu njegove trilogije performansov je MandićStroj v režiji Bojana Jablanovca, nekakšen pregled vlog, ki jih je Mandić ustvaril med letoma 1998 in 2010. Osemintrideset vlog, ki smo jih lahko v preteklosti videli predvsem v Drami in Mini teatru, Mandić poveže v performans, v katerem ponovno dokazuje, da je neizčrpen vir energije, mojster preobrazbe in, kot so ga nekoč opisali v žiriji na Borštnikovem srečanju, gledališki ekstremist.

(...) Od Osvalda iz Ibsenovih Strahov prek Rentona oziroma Tomaža Kosa iz Trainspottinga, Boba iz Primestja Hanifa Kureishija do Ala iz performansa Salinger, ki je bil predlani na sporedu v Mini teatru. Mandić pri iskanju jedra igralca, ki ni omejeno na vloge, ne popušča. Neizprosno iz vlog posrka bistvo in med prehodi praktično ne dela premorov, zato je vse skupaj bolj kot pregledu vlog podobno nenadzorovanemu vrelcu Mandićeve igralske ustvarjalnosti. MandićStroj je brezkompromisno ohranjal pozornost in tudi udeležbo občinstva ter si na koncu prislužil stoječe ovacije.

SiOL.net, 27. 6. 2011

Sobota, 21. aprila 2012, ob 19.30

Igrajo

Aleksander Tolmaier
Marjan Štikar
Mihi Krištof

Zaključek 7. Slovenskega festivala komornega gledališča SKUP'2012 s podelitvijo nagrad

Alenka Hain

RAZstava

Premiera 5. maja 2011

Režija **Alenka Hain**

Scena **Majda Krivograd**

Izdelava scene **Hannes Orasche**

Luč **Martin Moschitz**

Asistentka produkcije **Denise Branz**

Vodja produkcije **Willi Ošina**

Uspešen mesar Janez se naenkrat odloči, da bo s pomočjo najetega performerja Jozvalta postal radikalni umetnik. V svoji bivši mesnici tako pripravi razstavo pesmi Janija Oswalda in jih ves čas recitira svojemu prijatelju Lojzu, ki je na otvoritev prišel čisto slučajno in ga umetnost sploh ne zanima. Pravzaprav se mu mudi domov na polfinale svetovnega prvenstva v nogometu. Janez ga z lažjo prisili, da ostane na razstavi, ko pa se prikaže še Jozvalt s pištolo v roki ...

Predstava s pomočjo poezije Janija Oswalda na izviren način postavlja tako vprašanja o mejah v današnji umetnosti; odvisnosti umetnika od geografskega prostora, pripravljenosti na vse v pričakovanju slave in ne nazadnje o tem, da tudi umetniško besedilo – celo pesmi Janija Oswalda – lahko postane sredstvo manipulacije.

Nedelja, 22. aprila 2012, ob 18.00

Nagrade 6. Slovenskega festivala komornega gledališča SKUP'09, ki je potekal na Ptuju v času od 23. novembra do 5. decembra 2009

Strokovna žirija v sestavi Janez Bermež, gledališki igralec in dobitnik Borštnikovega prstana – predsednik žirije, Mojca Kreft, dramaturginja in teatrologinja, in Branka Bezeljak, režiserka in gledališka pedagoginja, so podelili naslednje nagrade:

za vlogo v predstavi Davida Harrowerja Črni kos in v produkciji Cankarjevega doma Ljubljana in v koprodukciji Imaginarni dobi satira za igro Janez Starina.

Janez Starina -

je ustvaril prepričljivo podobo dramskega lika Raya, nekoč, pred prestajanjem zaporne kazni, imenovanega Peter, ki ga v svoji nezadržni razbrzdani sli do mladega najstniškega dekleta in izpovedjo o ljubezni, v obsodbi preteklosti in med spominom, predstavi kot človeka, ki nosi svojo krivdo in zločin, kazen ter razdvojenost, ko se v že oddaljenem času ljubezenskega dogodka ponovno sreča s svojo *žrtvijo* – tokrat z že odraslim dekletom. Njegova čustvena in transformativna razpoloženja, njegovo igralsko stališče do razkrivanja osebno deviantne, a vendarle ne-obsojajoče izpovedi, je vrhunsko odigrana vloga.

Za vlogo v predstavi Davida Mameta Bostonska naveza v izvedbi SNG Drama Ljubljana dobi satira za igro Silva Čušin.

Silva Čušin -

lucidno upodablja lik Anne, ki je ujeta v mrežo lastne prepričanosti o svoji malomeščanskosti in mogočnosti gospodarice duš, uživaška v materialnem ugodju in ljubezenskem razmerju z istospolno osebo, preťanjeno prežeta z ženskostjo, cinizmom, humornostjo; z ustvarjeno karakternostjo nam pripoveduje zgodbo o temeljnih odločitvah, ki so zavezane njeni želji po svobodi v družbi. Z minimalističnimi igralskimi izraznimi sredstvi je sijajna v retoriki in legitimiteti čustvenih razpoloženj, kratka, to je njena vrhunska igralska kreacija.

Za vlogo v predstavi Milana Jesiha Triko v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje dobi satira za igro Anica Kumer.

Anica Kumer -

žlahтна komedijantka, je v tkanju jesihovske trikojskosti preigravanja situacij razpoznavala estetska razpoloženja v igri v sozvočju z režijskim videnjem sodobnega branja besedilne predloge. V številnih premenah, preobratih in transformacijah upodobljenih likov in v mreženju uprizoritvenih preskokov je žarel poseben erotičen odnos do igralskega poklica, virtuoznost uprizarjanja, saj je njena igralska radost in uživanje v preigravanju igrarij pomenila prikazovanje ustvarjalnega zanosa različnih stilov igre. Njen pretanjen igralski habitus, ki je do gledalca *prihajal* kot Jesihov ludizem in ga je pesnik našega časa zapisoval že v preteklem stoletju, je prepričal, da je ta čas še vedno tukaj in zdaj.

Za režijo predstave Milana Jesiha Triko v izvedbi Slovenskega ljudskega gledališča Celje dobi satira za režijo Luka Martin Škof.

Luka Martin Škof -

obetajoč predstavnik mlade generacije slovenskih režiserjev, je igro Milana Jesiha Triko razumel kot izziv današnjemu času, čeprav je igra podnaslovljena kot burka.

Z igralskim ansamblom celjskega gledališča je uspel uprizoriti raznotere vsebinske, humorne in pesniške dimenzije te igre. Razplastil jo je v njenih izraznostih, parafraziranju in duhovitih medčloveških odnosih.

Režiser je s svojim izvirnim in sodobnim pristopom razumevanja/branja dramskega besedila dokazal, da je Jesihova igra še vedno aktualna, prepoznavna in za ugledališčenje vselej znova izvrstna dramska poezija, ki opredeljuje naše bivanje.

Eda – zgodba bratov Rusjan v izvedbi Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana in v koprodukciji s SNG Nova Gorica dobi satira za posebne umetniške dosežke.

Eda – zgodba bratov Rusjan

Igralski duet bratov Rusjan v izvedbi Ivana Peternelja in Roberta Prebila je deloval izredno sproščeno, simpatično, nevsiljivo in uglašeno z izjemno človeško toplino. Paralelno pa je tekla filmska naloga režiserke Nede R. Bric. Obe paraleli, tako dramska kot filmska, sta se domiselno prepletali in ustvarili zanimiv dramsko-filmski dogodek, kjer je v slednjem s poduhovljeno in človeško razsežnostjo, igralsko/filmsko, upodobil Rusjanovega potomca Ivo Barišič. Eda je zgodba o ljudeh različnih generacij ene družine, ki pripovedujejo o strahu in pogumu, ljubezni in hrepenenju, v pretanjenem prepletu atmosferskih, prostorskih in časovnih razsežnostih – uprizoritev je epski, lirični, poetični in dramatično poantiran umetniško-scenski gledališki dogodek, prepleten z glasbo in s svetlobnimi presvetlitvami resničnih življenjskih situacij.

Satira za najboljšo komorno uprizoritev v celoti v izvedbi SNG Drama Ljubljana pa dobi Bostonska naveza Davida Mameta.

David Mamet: Bostonska naveza

je uprizoritev komornega gledališkega izraza, ki v minimalistični meščanski scenski prostor prelije zgodbe treh žensk, njihovo medsebojno soodvisnost, ujetost v svet in položaj socialnega statusa, ki mu vse tri ženske pripadajo z različnimi ujetostmi in svobodami; ne oziraje se na ljubezen med ženskama ali med žensko in moškim, je tudi ta odnos izraz absolutne pripadnosti spolu, ljubezni, ki je prikazana v razplatenih igralskih interpretacijah in predstavlja možnost za vrhunsko igralsko izpoved. Režiser Boris Cavazza je ustvaril viktorijansko atmosfero v območju scenskega prizorišča in detajlni vpogled v duševnost in nagnjenja mametovskega ženskega sveta v precioznem, humornem in krutem svetu njihovega obstajanja in ljubezenskih ter družbenih odločitev; protagonistke igre Bostonske naveze, Silva Čušin, Nataša Barbara Gračner in Maša Derganc, pa so odigrale konverzacijsko in igralsko izčiščen, tudi metaforičen svet bostonsko-mametovske naveze.

Velika nagrada občinstva

Po glasovanju občinstva je veliko nagrado občinstva na 6. Slovenskem festivalu komornega gledališča SKUP'09 prejelo

Prešernovo gledališče Kranj za predstavo

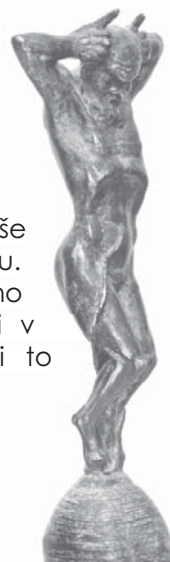
Prečkanje avtoceste ali Zgodba o zlati ribici avtorja Jaana Tättea.

Nagrade 7. Slovenskega festivala komornega gledališča SKUP'2012

Po izboru strokovne žirije v sestavi Anica Kumer, Tone Partljič in Michael G. Alujevič lahko na SKUP'2012 podelijo naslednje nagrade:

- nagrado za režijo
- nagrado za vlogo
- nagrado za scenografijo ali luč
- nagrado za kostumografijo ali masko
- nagrado za izvirno glasbo ali zvočno opremo
- nagrado za najboljšo komorno uprizoritev v celoti

Nagrade se podeljujejo ob zaključku festivala za najboljše stvaritve. Nagrado žirija lahko podeli le enemu izvajalcu. Podeljuje se priznanje. Za nagrado za najboljšo komorno uprizoritev v celoti se podeli prehodni kipec Satir, ki v primeru, da eno od gledališč trikrat zapored osvoji to nagrado, preide v trajno last.

Obiskovalci festivala SKUP'2012 bodo lahko glasovali za najboljšo predstavo festivala – veliko nagrado občinstva, kipec priznanega slovenskega akademskega slikarja. Kipec bo prejelo gledališče, katerega predstava bo izbrana po glasovanju občinstva za najboljšo predstavo SKUP'2012.

Na letošnjem zaključku festivala ga bo podelil zmagovalni predstavi predstavnik lanskoletne zmagovalne predstave.

Cenik

EnSKUP (enkraten obisk)	10,00 EUR
za dijake, študente in upokojence	7,00 EUR
PolSKUP (6 predstav)	35,00 EUR
VseSKUP (12 predstav)	70,00 EUR

Kompleta »PolSKUP in VseSKUP« izključujeta druge popuste na vstopnice Mestnega gledališča Ptuj.

Za organiziran obisk skupin (sindikati, skupine, šole ...) nudimo:
od 10–20 obiskovalcev 5% popust,
od 21–50 obiskovalcev 10% popust,
nad 51 obiskovalcev 20% popust.

V okviru odraslega abonmaja **Tespis** in **Orfej** si lahko abonenti Mestnega gledališča Ptuj v sezoni 2011/2012 ogledajo eno predstavo po lastni izbiri. Potrebna je predhodna rezervacija. Za vse ostale predstave nudimo abonentom 20% popust.

Blagajna je odprta vsak delavnik med 9. in 13. uro (ob sredah do 17. ure) in eno pred predstavo. Za vse informacije lahko pokličite na 02/749 32 50.

Vstopnice lahko rezervirate tudi na info@mgp.si

7. Slovenski festival komornega gledališča SKUP'2012 so omogočili:

MESTNA OBČINA PTUJ

Generalni pokrovitelj

Medijska pokrovitelja

Štajerski **TEDNIK**

Glavni medijski pokrovitelj

VEČER

Telefon 02 749 32 50
(tajništvo in blagajna)
Telefaks 02 749 32 51
Elektronska pošta info@mgp.si
www.mgp.si

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure) in uro pred predstavo. O morebitnih spremembah programa vas bomo obvestili v dnevnem časopisju, po elektronski pošti ali na spletni strani Mestnega gledališča Ptuj.

Člani Sveta zavoda mgP: Lidija Majnik (predsednica), Franjo Rozman, Peter Pribožič, Franc Mlakar, Robert Križanič, Branka Bezeljak, Ana Strelec Bombek

Za gledališče Peter Srpčič
Lektor Simon Šerbinek
Uredila ASB

Tisk Tiskarna Ekart
Naklada 700 izvodov
Ptuj, april 2012

Sezona 2011/2012

Kdo je kdo v Mestnem gledališču Ptuj

Peter Srpčič, direktor
peter.srpccic@mgp.si

Ana Strelec Bombek, koordinatorka in organizatorka kulturnih prireditev
ana.strelec@mgp.si
organizacija@mgp.si

Petra Kurnik, pisarniška referentka
tajnistvo@mgp.si
info@mgp.si

Simon Puhar, lučni mojster in vodja tehnike
simon.puhar@mgp.si
tehnika@mgp.si

Andrej Cizerl Kodrič, odrski mojster
tehnika@mgp.si

Irena Meško, scenska manipulantka
tehnika@mgp.si

Danijel Vogrinec, tonski mojster
danijel.vogrinec@mgp.si
tehnika@mgp.si

7. Slovenski festival komornega gledališča SKUP'2012 je del programa
Evropske prestolnice kulture.

MARIBOR2012
Evropska prestolnica kulture
partnerško mesto **Ptuj**